

Edgar Cayce

İnsanlık her zaman bir başlangıç arar ve sınırlar koymaya meraklıdır; bu bağlamda, başlangıçta tüm uzayı dolduran bir Ruh denizi (öz, cevher) vardı. Bu dingin bir denizdi; kendinden hoşnut ve kendinin farkındaydı; niyetlerinin göğsüne yaslanmış, düşünüyordu.

Sonra harekete geçti. Tüm uzayı boşaltarak kendi içine çekildi ve doldurduğu yerin merkezinde huzursuz, fokurdayan bir zihin olarak parlamaya başladı. Bu, Ruh'un bireyliydi; uyandığında ne olduğunu keşfettiği şeydi; bu Tanrı'ydı.

Tanrı kendini ifade etmek istedi, kendine yoldaş aradı. Bu nedenle, kendi izdüşümünden evreni ve ruhu ortaya çıkardı. Evren insanın müzik, aritmetik ve geometri dediği uyum, sistem ve dengeden oluşuyordu. Tüm kullandığı malzeme, insanların yaşam özü diye tanımladığı şeydi. İnsanoğlunun anlayacağı dilde söylemek gerekirse, ruh Tanrı'dan dışa doğru yayılan primer ışık huzmesiydi; dalga boyunun ve titreşim hızının değişmesiyle birbirinden farklı kalıplar, maddeler ve eylem ortaya çıktı. Böylece sonsuz tasarım kalıplarına kaynaklık eden farklılık yasası yaratılmış oldu. Tıpkı bir kimsenin piyano çalması gibi, Tanrı bu farklılık yasasını uygulamaya koyarak uyumlu seslerden oluşan bir senfoni yarattı.

Doğal olarak, her tasarımın içinde gelişen, eylem içinde ve büyüyerek bunu gerçekleştiren, insanın değişim dediği kendi evrim planı bulunmaktadır. Bu, piyanoda bir tuşun çıkardığı notaya benzetilebilir. Birkaç notanın yan yana gelmesiyle bir akor oluşur; bunlar anlamlı melodi parçalarını, anlamlı parçalar ise melodileri ortaya çıkarmaktadır. Melodiler kendi aralarında ileri geri hareket ederek, birbiri içine girerek ya da birbirinin çevresinde dolanarak bir senfoni yaratırlar. Ve müzik, başladığı gibi arkasında boşluk bırakarak son bulur; ama başlangıçla son arasında görkemli bir güzellik ve büyük bir deneyim bırakarak...

(Evrenle ilgili olarak, onu betimlemek için "ışık", "ısı" ve "elektrik" sözcükleri ne yazık ki fazla yararlı olamıyor, çünkü bunlar yeryüzü ortamında duyu organlarıyla algılanan şeylerdir. Yeryüzü ortamı dışında insan duyuları iş görmüyor. Yaşayan bir insan için güneş ancak bir düşünce, bir etki ya da bir melek olabilir)

Her şey hareket halindedir; değişmekte, çeşitli görünüş ve biçime girmektedir. Bu etkinlik, çekim ve itme gücüyle ilgili yasa nedeniyle başlamış olup bunun gereği olarak sürüp gitmektedir: pozitif ve negatif (+ ve -; eril ve dişil) güçler birbirini çekip itmekte ve böylece her şeyin aldığı biçim ve faaliyet hiç durmamaktadır.

Bunların hepsi Tanrı'nın bir parçası, onun düşüncelerinin ifade edilmiş biçimidir. Zihin, bu oluşumu ileri doğru harekete geçiren ve sürekliliği sağlayan güçtür. Tanrı'nın hayal ettiği her şeyi zihin gerçekleştirmiştir; yaratılan her şey zihnin bir yönünü, bir duruşunu gösteriyordu.

Tanrı onları yaratırken kendini örnek almıştı. Ruh da can ve zihinden oluşacak, onun da kendine özgü bir kişiliği olacaktır; sebep, eylem ve sonuç. Önce ruh vardı; sonra ruh eylem içine çekildi ve en sonunda Tanrı'nın kendi kişiliği, bireyliği ortaya çıktı.

Ruhu oluşturma sürecinde ruh, Tanrı'yla özdeş olduğunu biliyordu; ilke olarak etkin bir zihin vardı ve Tanrı'dan ayrılmış olan bu zihin, kendi etkinliklerini yaşama geçirme yeteneğine sahipti.

Yeni birey böyle ortaya çıktı, Tanrı'dan kaynaklanıyordu; ona bağımlı ama ondan ayrı bir mevcudiyetin farkına varmıştı. Zorunlu olarak, yeni bireye kendi eylemini seçme ve yönetme gücü verildi; çünkü irade gücü olmazsa Tanrı'nın bir parçası olmaya devam edecekti. Zihin, tansal bir güç olarak başka türlü yönlendirilmediği sürece, doğal olarak Tanrı'nın düşüncelerini yerine getirmekten başka bir şey yapmayacaktı. İşte, bunu yapma gücü (zihnin kendini farklı bir biçimde yönetme gücü) insanların özgür irade dedikleri şeydir. Bu özgür irade ruhun içine işlemiştir. Ruh, irade gücüyle kendini ilk kez zihinsel biçimde ifade etmiş olmaktadır. Kendi

ürettiği ilk düşünce, zihinsel gücün normal yoldan ilk ayrı düşmesi, ruhun başlangıcı olmuştu.

Ama ruhun çekirdeğindeki denge henüz bozulmamıştı, pozitif ve negatif güçler (eril - dişil enerji) eşit düzeyde olduklarından dolayı etkinlikler uyumluydu; pozitif güç (eril enerji) başlatıyor, nüfuz ediyor, ileriye doğru itiyordu; negatif güç (dişil enerji) içine alıyor, besliyor, dışarı atıyordu. Bu eylemin adımları düşünce sürecinin basamakları olmuştu: Algılama, yansıtma ve görüş belirleme.

Böylece, ruh iki farklı bilinç durumuna sahip olmuştu: Bir tarafta Tanrıyla özdeş olduğunu bilen ruhun bilinci, diğer tarafta yaşadığı her şeyin bilgisine sahip olan yeni bireysel bilinç.

Ruhun planına göre döngüsel bir deneyim yaşanacaktı; Bu süreç, yeni bireyin sağduyu yardımıyla yaratılan tüm yönleriyle öğreneneceği, kapsamı ve süresi hiçbir biçimde kısıtlanmamış bir deneyim olacaktı. İradenin istekleriyle Tanrı düşüncesi arasında bir fark kalmadığında, bu döngü tamamlanmış olacaktı. Bu aşamada, yeni bireyin bilinci Tanrıyla özdeş olan ruhsal bilinç ile birleşecek ve ruh amacına uygun şekilde yoldaş olarak kaynağına geri dönecekti.

Ruh, geldiği bu aşamada ayrı bir birey olma bilincini koruyordu ve şimdilik Tanrı'nın bir parçası gibi davranan özgür iradenin, zihinsel gücü yolundan saptırmayacağını biliyordu. Çünkü bu gücün yöneldiği eylemle uyum içindeydi. Ruh istenen aşamaya ulaşmaya kadar, sözcüğün gerçek anlamıyla yoldaş olamazdı.

(Tanrı'ya dönme düşüncesi, bireyselliğin kaybolması anlamına geleceğinden paradoksal bir durum yaratmaktadır. Çünkü Tanrı, olan her şeyin zaten farkındadır ve bu nedenle her bireyin bilinç durumunu zaten bilmesi gerekir. Bundan dolayı ruhun geri dönmesi, imgenin onu imgeleyene geri dönmesinden ibarettir diyebiliriz. Ve Tanrı'ya ait bir parça nasıl ki yok edilemez, bireysel bilinç de – onun zihne işlenmiş olan kaydı da – yok edilemez, Ruh, Tanrı'ya geri döndüğü zaman Tanrı'nın bir parçası olduğunun farkına varmakla kalmaz, diğer tüm ruhların ve her şeyin bir parçası olduğunu da anlar.

Kaybolan egodur, bir başka deyişle Tanrı'nın iradesinden farklı davranma arzudur. Ruh, Tanrı'ya geri dönünce, gönüllü olarak egosundan vazgeçmektedir. Çarmıha gerilmenin simgesel anlamı budur).

Ruhun planında tüm yaratılışı deneyimlemek vardır, ama bu durum onun zorunlu olarak tüm biçimlerde ve maddeyle özdeş olması ve onlara katılması anlamına gelmez. Diğer ruhların yarattığına müdahale etmek anlamına da gelmez. Öte yandan kendi küçük dünyasını yaratarak, kendi hayallerinin peşinde yasaları eğip bükmesi de söz konusu olamaz.

Ama bunlar olabilir de... Ruh, yaratılan en büyük şeydi. Onun özgür bir iradesi vardı. Özgür irade verildikten sonra Tanrı bunu engellemek için hiçbir girişimde bulunmamıştı; çünkü nasıl olsa ve ne yaparsa yapsın, sistem içinde davranmış olacak ve hangi yoldan olursa olsun, O'na geri dönecekti.

(İnsan bedeninin, küçük bir gezegende toz zerresi büyüklüğünde olmasına bakarak onun küçük bir yaratık olduğunu düşünmek gerçekte yanlısamadır. Ruhun boyutları, zihnin sınırsız sayıdaki etkinlikleriyle ve muazzam hayal gücüyle ölçülmelidir).

Başlangıçta, yeni bireysel bilinçle Tanrı'ya özdeş bilinç arasında çok az bir fark bulunuyordu. Özgür irade, süreç içinde zihnin akıp gidişini gözledi; tıpkı hayallerinde kendi süslü gösterilerine, bunların gücüne ve çok yönlülüğüne şaşkın şaşkın bakan bir insan gibi... Sonra zihni taklit etmeye ve ona benzer şekilde davranmaya başladı. Giderek deneyim kazandı ve taklit eden değil, onu tamamlayan bir unsur oldu. Yaratırken genişletmeye, değiştirmeye ve düzenlemeye yardımcı oluyordu. İsa peygamberin durumunda olduğu gibi, "bilgelik ve güzellikler" içinde büyüdü.

Bazı ruhlar kendi güçlerinin farkına varınca karmaşa içine düştüler ve bunu deneyimlediler.

Yıldızların tozuna ve kürelerin rüzgarına karıştılar, onları içlerinde hissedip onların bir parçası oldular. Bunun bir sonucu olarak, pozitif ve negatif güçlerden birinin diğerine göre daha fazla vurgulanıyor olması nedeniyle aradaki denge bozuldu; daha çok hissedebilmek için negatif güç (dışil enerji) istenirken; kendini maddi şeyler üzerinden ifade etmek ve bunları yönlendirip yönetmek için pozitif güce (eril enerji) gerek duyuluyordu. Bu sürecin getirdiği bir başka sonuç da biri ruha ve diğeri bireye ait olan iki bilinç durumu arasındaki bağlantı giderek zayıflıyordu. Bireysel olan, Tanrı'nın yarattıklarından çok kendine ait olan şeylerle ilgileniyor ve bunların farkındalığını yaşıyordu. Bu, ruhun yenik düşmesi ya da meleklerin başkaldırısıydı.

Yaratılışın başka bölümlerine katılmak ve onun parçası olmak için, ruh yeni ya da üçüncü bir bilinç durumu benimsemeliydi; yaratılışın bu bölümünü deneyimlemek ve düşünce gücüyle bunu zihnin temel yapısına çevirmek için bir yöntem bulunmalıydı. İnsanoğlu bu farkındalık durumuna, "bilinçli zihin ya da akıl" diyor. İşte, yeryüzünü fiziksel bedeni kullanarak; duyu organları, iç salgı bezleri ve sinir sisteminin yardımıyla böyle yaşadı. Diğer dünyalarda ve diğer sistemlerin sayısı hakkında ve bunların temsil ettiği kutsal zihnin görünüşleri hakkında bir fikir yürütmek, ancak insan düşüncesinin boyutları ve çeşitliliği içinde mümkün olabilirdi.

Ruh, yaratılanın bir bölümüne ait bilinçle yoluna devam ederken kendi bireysel bilincinden geçici olarak ayrı düştü ve giderek ruh bilincinden daha da uzaklaştı. Bu nedenle, yaratılan şeyin akışına yardımcı olmaya çalışmak ve bu sürece katkı koymak yerine kendini bu ırmak içinde sürüklenirken buldu. Kıydan uzaklaştıkça akımın şiddetine dayanmak ve karaya geri dönmek zorlaşıyordu.

Her yıldız ve gezegen sistemi bu koşullar altında ruhu cezbeden bir etki yaratmaktaydı. Her birinin kendine göre bir planı vardı ve hepsi de değişmeyen bir zihinsel faaliyet ırmağı içinde hareket ediyorlardı. Bu ırmağa atlayan ruh (akıntıya kendini bıraktığında) akımın gücüyle çekilmek zorunda kalıyordu ve bu koşullarda özgür iradesini kullanmak kolay değildi, akıntıya kapılmak isten değildi.

(Öyle de olsa her sistem, evrensel zihnin engin düzeni içinde Tanrı'ya, kelimenin tam anlamıyla yoldaş olma idealine ulaşmayı sağlayacak şekilde gelişme, ilerleme ve büyüme olanağı yaratmaktadır)

Güneş sistemi ruhları kendine doğru çekmektedir. Ve her sistem kendi gezegenleriyle birlikte bir ifade biçimi olduğundan, yeryüzü de bu şekilde ruhun yolu üzerine çıkmıştır.

(Güneş sistemindeki gezegenler sistemin bilinç boyutlarını temsil etmekte ve bir bütün olarak sistemin bilincini bu öğeler oluşturmaktadır. Bu sistemde sekiz bilinç boyutu bulunuyor. Dünya üçüncü boyuttur.)

Yeryüzü, kendi yasalarıyla, kendi planı ve kendi evrimiyle kutsal zihnin bir ifadesidir. Ruh denizler ve rüzgarın, orman ve çiçeklerin güzelliğine özlem duyduğu için onlarla içli dışlı olup kendini onlar vasıtasıyla ifade etme yolunu seçmiştir. Hayvanlarla haşır neşir olarak ve onları taklit ederek düşünce formları geliştirirken, aslında yaratma oyunu oynamakta ve Tanrı'yı taklit etmektedir. Ama bu sadece bir oyundur, zaten devinimi başlatılmış bir sürecin taklit edilmesi ve bu işe bir yerinden kaşma çabasıdır. Böylece zihinsel ırmak yeryüzü planını icra ederken ruhlarda bu akım içinde sürüklendiler. Onlar, kendi yarattıkları beden içinde bununla baş etmek zorundaydılar.

Doğrusu bunlar tuhaf bedenlerdi; bir dolu hayvan biçimine ve ete kemiğe bürünmenin ne denli keyifli olacağına dair yamalı bohça misali düşüncelerden oluşuyordu. Uzun bir süre, yarı insan yarı at biçimleri, tepegözler, vs ruhun yeryüzündeki başlangıç yaşamında bir anı olarak yer aldılar.

Seks yaşamı hayvanlar arasında zaten vardı ama düşünce biçimi olarak ruhlarda iki cinsli olarak yaratılmıştı. Seks yaşamını deneyimlemek amacıyla, kendilerine bir eş olsun diye negatif gücü (dışil enerjiyi) ayrı bir yapı içine koyan düşünce formları yarattılar ve pozitif gücü (eril enerjiyi)

kendi içlerinde muhafaza ettiler. İlk kadın şekli olan bu nesnelleştirme girişimine insanlar "Lilith" diyorlar.

İnsanların sorun diye algıladığı, ruhların yaşayacağı karmaşa baştan beri bir olasılık olarak zaten mevcuttu; ancak bu seçim ruhlar tarafından yapıldı. Tanrı bunun ne zaman gerçekleşeceğini bilmiyordu.

(Tanrı tarafından yaratılan ruhlardan – ki hepsi başlangıçta yaratılmıştı ve daha sonra yaratılan da olmadı – göreceli olarak sadece bir bölümü güneş sistemine gelmişti. Birçoğu benzer karmaşayı diğer sistemlerde yaşadı ya da halen yaşamaya devam ediyorlar.)

Bu karmaşa sorununu yaşayan ruhlar için bir kaçış yolu hazırlanmıştı. Yeryüzünde ruhu taşıyacak bir araç biçimi seçilmiş ve ruhun yeryüzüne dönüş yaparak döngünün bir bölümünü burada tekrar yaşamasına olanak tanınmıştı. Yeryüzünde yaşamakta olan primatlar, bu kuyruksuz maymunlar gerek duyulan kalıba en çok yaklaşmış olan hayvan türüydü. Ruhlar bu maymunlara doğru alçaldılar ve (onların içine yerleşmeden önce üzerlerinde ya da çevrelerinde durarak) izlemekte oldukları basit amaçlardan farklı birine yöneltmek için onları etkilediler. Maymunlar ağaçlardan aşağı indi, ateş yakmayı öğrendi, kendisi için aletler geliştirdi, toplu yaşama geçti ve birbiriyle iletişim kurmayı becerdi. İnsanoğlunun zaman ölçüleri içinde hızla hayvansal görünümünü yitiren maymunlar beden kıllarını döktüler, davranış ve alışkanlıkları incelendi.

Tüm bunları ruhlar yaptı; boşlukta duran ruh, maymun bedeninde ve onun iç salgı bezleri üzerinde – güneş sisteminin üçüncü boyutunda – bu süreç nesnelleşene dek çalışmasını sürdürdü. Ruh sonra bedene indi ve "insan" denilen yeni yeryüzü sakini böyle ortaya çıktı.

İnsan, bir hayvanın içinde beliren bilinçti; aynı anda dünyanın beş değişik yerinde ve beş değişik ırk olarak ortaya çıktılar. Beyaz ırk Kafkaslar, Karpatlar ve İran'da yaşadı. Sarı ırk, şimdi Gobi Çölü denilen yerde yaşadı. Siyah ırk Sudan ve üst batı Afrika'da yaşadı; Kırmızı ırk Atlantis'te; kahverengi ırk ise And Dağlarında...

(O zamanlar Güney Amerika'nın Pasifik kıyıları Lemurya'nın batısı oluyordu. Birleşik Devletlerin Atlantik deniz yatağı, Atlantis ülkesinin bir ovasıydı. İran ve Kafkasya, yeryüzünün "Cennet Bahçeleri" verimli ülkelerdi. Yerkürenin bugün bilinen kutupları tropik ve yarı tropik bir iklime sahipti. Nil nehri sularını Atlantik Okyanusuna boşaltıyordu. Sahra Çölü o zamanlar verimli topraklardı ve orada topluluklar yaşıyordu. Missisipi havzası okyanusun bir parçası durumundaydı.)

Sorun, yerkürenin çekim gücünü bertaraf etmekte; ruh, beden içinde olduğu kadar dışında da serbest kalabilmeliydi. Beden, ruhun özgür biçimde kendini ifade etmesine engel oluşturmadığı zaman yeryüzü yaşam döngüsü kapanmış olacaktı.

(Bu durum daha küçük bir alanda, özgür irade ve yaratma işlevleri arasında yaşanıyordu. Konu, daha da küçük bir alanda – kendi çapında bir dünya olarak – fiziksel bedenin her atom elementinde geçerliydi. Ruh, gerçekte her atoma can vermektedir. Her atom ruhun yerleştiği bedende bir yansımadan ibarettir.)

Bu yeni ve saf ırklarda hem erkek hem de dişi yaratıklar bulunuyordu ve her ikisinin de ruhu eksiksizdi. Havva, Lilith'in yerini almış ve Adem'i tamamlayan bir kişi olmuştu. Adem için, yeryüzünde geçirdiği üç boyutlu yaşam sürecinde (yani fiziksel, zihinsel ve ruhsal yaşamında) ideal bir yoldaştı. Havva'nın özelinde pozitif kutup (eril enerji) bastırılmış ve negatif kutup (dişil enerji) ifade edilmişti. Adem'de ise negatif kutup (dişil enerji) bastırılmış, pozitif kutup (eril enerji) ifade edilmişti.

(Ruh cinsiyetinin erkek ya da kadın olması bir tercih sorunudur, yeter ki karmaşa olmasın ve denge bozulmasın. En sonunda pozitif ve negatif güçler (eril ve dişil enerjiler) dengeye ulaşacaktı. Bundan dolayı temelde birinin diğerine göre daha avantajlı olduğu söylenemezdi. Bu

olgu, dengesini yitirmemiş ruhlar için yeryüzü yaşamı boyunca kullanılan bir araç olarak kaldı ve üzerinde çalışılacak sorunlara uygun düşen bir cinsiyet seçildi. Bu seçim, bir tavrın gönüllü olarak benimsenmesiydi; hataya düşme anlamına gelmiyordu. Ve cinsiyet bir kez seçildikten sonra, eğer bir avantaj söz konusu ise bir yaşamdan diğerine geçişebilmekle birlikte, bu cinsiyet genel olarak yeryüzü yaşamı boyunca korunuyordu. Yaşam süreleri arasında da cinsiyet farkındalığı korunmakta ama sadece yeryüzünde ifade edilmekteydi.)

İnsan, bilinci geliştikçe cinsiyetin kendisi için hayvanlara göre daha önemli olduğunu fark etti. Cinsiyet, yeryüzüne gelmesi için yeni ruhlara açılan bir kapıydı. Başka sistemlerde buna gerek duyulmuyordu. Yeryüzü yaşamını seçen ruhların bir beden içinde yeniden doğması, tuzağa düşen ruhlar için çıkmazdan kurtulmanın tek yoluydu. Bu bedenler hayvan ve düşünce formlarıyla karışmamıştı. Bunlar, ruh için yeryüzündeki en ideal amacı temsil ediyorlardı.

Seks, iyi ya da kötü yönde kullanılabilen bir güçtü. Doğru şekilde kullanılırsa insan ırkı saflığını koruyabilir, yeryüzü kusursuz bedenlerde bir cennete dönüşebilirdi; kapana kısılmış ruhlar iğrenç ve yarı hayvan biçimlerinde bir yaşam deneyimini tekrar yaşamaktan kurtulur ve kusursuz bir beden sahibi olabiliyorlardı.

(Bu, Adem'le Havva'nın ya da yılanla elmanın öyküsüdür. Bilgelik simgesi yılan, iyilik ve kötülüğün bilgisini taşıyan ağacın meyvesini sunuyordu. Negatif, yani alıcı güç olan Havva onu aldı ve beslendi. Aktif güç olan Adem bunu onunla paylaştığı andan itibaren insanın huzur dolu hayvansal yaşamı sona ermiş oldu.)

Ruhların yeryüzü döngüsüyle ilgili planı, peş peşe yaşamlar biçiminde gerçekleşiyordu. Ruh, arada kalan süreyi sistemin diğer bilinç boyutlarında (gezegenlerde) geçiriyordu. Beş duyusu ve bilinçli zihni de dahil olmak üzere, fiziksel bedene ait her düşünce ve eylem türü, ruh tarafından başlangıçta belirlenmiş plana uygun hale gelinceye değin bu böylece sürüp gidiyordu. Beden, ruhun kendini özgür biçimde ifade etmesine bir engel oluşturmadığı zaman (yani bilinçli zihin bilinçaltıyla birleştiğinde ve – ruhun hem içeride hem de dışarıda özgür olabilmesi için – beden yapısı atomik düzeyde denetlenebildiğinde) artık yeryüzündeki yaşam döngüsü kapanmış olacak ve ruh yeni bir serüvene başlayabilecekti. Fiziksel beden tarafından üstesinden gelinmesi gereken bu iş, sistem içinde diğer bilinç boyutlarında gerçekleşecek arınma işlemi olmadan elde edilemezdi. Çünkü bunlar dünya ile birlikte, güneş ve gezegenlerin de kendilerini ifade etme biçimiydi. Bu etkinliğin odak noktası ruhun içinde bulunduğu bilinç durumuna göre değişmekteydi. Diğer bilinç durumları dürtü ve etki biçiminde arka plana çekiliyordu.

İnsan ırkının gelişme sürecine, yaratma deneyimini tamamlayarak Tanrı'ya dönen ve ona yoldaş olmayı başaran, onunla birlikte yaratmaya devam eden bir ruh yardımcı oldu. Bu ruh, insanoğlunun tanıdığı İsa peygamber idi.

Kapana kısılmış kardeş ruhların kötü durumuyla her zaman ilgilenmiş olan Mesih'in ruhu, saf ırkların yeryüzüne gelişini denetledikten sonra zaman zaman halka önderlik etmek üzere yeryüzüne geri dönmüştür.

Ruhlar, başlangıçta beden bağının hafifliği nedeniyle kimliklerini anımsamakta zorlanmıyorlardı. Ancak zaman içinde bedensel zevklere kendilerini kaptırınca düşünceleri değişmiş ve zihin gücünü kullanamaz olmuşlardı. Artık kendi gerçeklerini yalnızca rüyalarda ve nesiller boyunca aktarılan öykü ve masalarda anımsayabiliyorlardı. Kaybolan belleklerin arayışına yönelik bir ayin olan din böyle ortaya çıktı. Ve müzik, sayılar ve geometriyi de içine alan sanat doğdu. Bunları dünyaya gelen ruhlar getirmişti, ama zaman içinde göksel kaynaklar unutuldu ve her yeni nesil için bunların yeniden yazılması, öğrenilmesi ve öğretilmesi gerekti.

Sonunda, insan kendi bireyliğinden kesin hatlarla ayrışarak bilinçli zihniyle (aklıyla) kala kaldı. (Şimdi kendi bireyliğini bilinçaltı zihin diye tanımlıyor; yeryüzü farkındalığına ise bilinç diyor.) Gerçekte bilinçaltı, bilinçli zihni sürekli etkilemektedir; ona kişilik vermiş, boyut kazandırmış ve onu nitelikli bir insan yapmıştır. Takım elbise içindeki beden gibidir, ancak rüyalarda soyunabiliyor.

İnsan aklını kullanarak düşünmeye çalıştı (Çünkü, zihin kendi başına kalınca Tanrı'nın planları üzerinde çalışmaya başlar.) Bilinç, doğru olup olmadığını bilmeden hissettiği şeyler üzerine çeşitli kuramlar geliştirdi. Felsefe ve Tanrıbilim böyle ortaya çıktı. İnsan çevresine bakındı ve birlikte taşıdığı ama artık farkındalığını yaşayamadığı yeryüzü gizemlerini keşfetti. Bilim böyle doğdu.

İnsan kendi planını uygulamaya koymuştu. Aşağı doğru, dibe vuruncaya kadar göksel bilgiden gizemli rüyalara doğru yol aldı; dinleri, felsefeyi ve ilahiyatı ortaya çıkardı: Ne görüyor ve hissediyorsa, aklıyla neyi kanıtlayabiliyorsa ona inandı. Sonra da elinde kalan tek araçla (acı çekerek, sabır ve inançla, akıl gücünü kullanarak) yukarı doğru çıkış mücadelesine başladı.

Atlantis ve Lemurya battı; medeniyetler yükseldi ve çöktü; insanlık bir yerde iyiyse öbüründe kötü durumdaydı. Yeryüzü bilincinin dibine kadar alçaldı ve yavaş yavaş tekrar yükselmeye başladı. Yeryüzü zamanıyla, ilk ruhun ağaçlar arasından bakarken gördüğü menekşeyi koparmak istediği andan başlayarak, son ruhun bedenini sonsuz dek terk edeceği vakte kadar sürecek olan bu yolculuk fazlasıyla uzun sürdü.

Mesih'in ruhu insanlara yardım ediyordu. Bir zaman, öğretmek ve yol göstermek için Hanok ve Melkizedek olarak bedenlendi. (Etken olmak için erkek olmak zorundaydı.) Hanok ve Melkizedek doğmadıkları gibi, ölmediler de... Mesih, bedenlenme biçimlerine bakarak insanın kendine dönme yolunu bulması için bir örnek oluşturmak gerektiğini fark etmişti. Bu görevi üstlendi ve yeni bir bireylik, yeni bir ruh dosyası açarak bir kadından doğdu; yeni bireyin ardında saf Mesih ruhu parlıyordu. Ama bu gerçek gizlendi ve hac yolculuğu böyle başladı. Yusuf olarak dünyaya tekrar döndü; daha sonra (Hanok'un Kutsal Kitapla ilgili yazılarını toplayan yazıcı) Yeşu olarak geldi. Ve en sonunda İsa olarak doğdu. İsa peygamber, ölümün üstesinden gelen ve bedene hükmeden bir kişi olarak izleyeceğimiz yoldu; iradeye boyun eğerek çarmıha gerilmeyi kabul etti ve Tanrı'ya geri döndü. O, bizim izlememiz gereken örnek insandı.

(Şimdi insanlık büyük bir ruhsal karanlık içindedir. Ama bu, şafaktan önceki karanlıktır. Sezgisel olarak yanlış olduğunu biliyor olsa da kuşkucu yaklaşımı onu birtakım kararlara zorlamaktadır. Doğal olgular üzerine yapılan araştırmalar, onu başlangıçta kanıtlanmış gibi görünen şeyleri çürütme noktasına getirmiş bulunuyor. Özgür irade tüm yolların aynı yere çıktığını gösteriyor. Bilim, ilahiyat ve felsefe, güçlerini birleştirmeyi hiç istemeseler de birleşme noktasına doğru ilerliyorlar. Kuşkucu yaklaşım kendini yok etme gerçeğiyle yüz yüze gelmiş bulunuyor.)

İnsan her zaman ne olduğu ve neler yaptığının, ne için savaştığı ve neyi savunduğunun, kimden nefret ettiği ve kimi sevdiğinin birikimi olmuştur. Fiziksel bedeninin her atomu, yeryüzünün üç boyutlu bilinç ortamında ruhun yansması durumundadır; bireyliğin billurlaşmış ifadesidir. Duygusal yapısı ve sinir sistemiyle, zihinsel ve doğal yetenekleriyle, hoşlanmadığı ve tercih ettiği şeylerle, korkuları ve aptalca davranışlarıyla, tutkuları ve karakteriyle, verildiği andan itibaren özgür iradesini kullanarak kendi yaptıklarının birikimidir. Bu nedenle, yaşayan her kişilik (yani bireyliği gizleyen dünyevi perde) diğer kişiliklerden farklıdır.

Başlangıçtan beri gerçek budur. Her ruhun ilk bağımsız düşüncesiyle, diğer tüm ruhların ilk bağımsız düşünceleri arasında küçük bir fark oluşmuş durumdadır.

Bu nedenle insanların hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyler farklıdır, her birinin farklı arzuları vardır ve farklı hayaller kurarlar. Benzer biçimde, karma yasası nedeniyle insanların neşe ve üzüntüleri, eksiklikleri ve dayanma güçleri, zaafı, erdemleri ve ahlaksızlıkları, güzellik anlayışları ve gerçeği kavrayış biçimleri de farklıdır. Burada insanlar tarafından yapılan yasa ya da Tanrı yasası değil, doğa yasası geçerlidir. Göze göz, dişe diş...

Aynı yasa, birlikte davranan insan grupları için de geçerlidir. Karma yasası aile, aşiret, ırk ve milletlere de uygulanır. Ruhları tarafından savaş çıkaran bir millet, kendini bir savaş içinde bulacaktır. Alçakgönüllülük ve anlayışla yenilgiye katlanabilirse ya da adil bir şekilde ve merhamet duygularıyla zaferi paylaşmayı bilirse, ancak o zaman bu milletin üzerinden savaş

karması kalkabilir.

Her insanın yaşamı bir şekilde karma ile şekillenmektedir: Kendi yaşamı, birlikte olduğu ve sevdiği insanların yaşamı, ait olduğu millet ya da ırkın yaşamı ve nihayet dünyanın kendi yaşamı hep böyle kurgulanır. Ama bunların hiç biri, birlikte ya da yalnız, özgür iradeden daha güçlü değildir. Ruhun gelişiminde fark yaratan şey, bu etki ve dürtülere rağmen kişinin ne yaptığı, bunlara nasıl tepki verdiğiidir. Karma nedeniyle bazı olasılıklar diğerlerine göre yüksek olabilir ama özgür iradeyle her şeyi değiştirmek mümkündür.

Bu nedenle özgür irade ve kader, varlıklarını birlikte sürdürmektedir. Geçmiş deneyimler, olasılıkların sayısını azaltabilir ve onu belirli bir tarafa yönlendiriyor olabilir; ama özgür irade taşın içindeki kılıcı her zaman çekip çıkarma gücüne sahiptir.

Hiçbir ruh, yaşanacak deneyimler hakkında genel bir plan yapmadan yeryüzüne geri dönmez. Beden üzerinden ifade edilecek olan kişilik, bireyliğin kabulleneceği birçok seçenektir. Onun işi, bireyliğe ait karmanın bir ya da daha çok sayıdaki aşamaları üzerinde çalışmaktır. Kişilik, kendine ağır gelecek, verilmiş ya da seçilmiş olan bir görevle yükümlü kılınmaz (bazı ruhlar yaşamla ilgili koşulları kendileri seçer ve görevlerini kendileri belirler; diğerleri ise çok hata yaptıkları için ve tehlikeli düzeyde dünyevi arzularla dolu oldukları için yasa gereği kendilerine yardımcı olacak en uygun koşullarda ve belirli bir dönemde geri gönderilirler). Görev çok seyrek olarak kusursuz biçimde yerine getirilir. Bazen görevin kötü bir şekilde ihmal edildiği de olur.

Enkarnasyonla ilgili seçim, çoğu kez hamile kalındığı zaman, ebeveyn tarafından bu ifade kanalı açıldığında yapılmaktadır. Böylece ebeveyne ait ruh kalıplarının karışımıyla yeni bir kalıp yaratılmış olur. Bu ise belirli karma koşullarından oluşan bir düzen ortaya çıkarır. Karma yükümlülüğü bu koşullara uyan bir ruh, sergilenen bu olasılığa doğru çekilecektir. Modelin her yönüyle kendine uyması mümkün olmadığından, eldeki kanalı kullanabilmek için ebeveyne ait karmanın bir bölümünü üstlenmek zorunda kalabilir. Bunlar çevre koşulları, ebeveyne yoldaşlık etme ve fizyonomiyi ilgilendiren bazı işaretlerle ilgili şeylerdir.

Söz konusu model dışında, ruhun bir beden seçme konusunda ilgilendiği hususlar şunlar olmaktadır: Belirli bir takvime bağlı olaylar, ebeveynle daha önceki yaşamlarda kurulmuş olan beraberlikler ve aynı zaman dilimi içinde birlikte olmak isteyeceği ve aralarındaki sorunlar üzerinde birlikte çalışabileceği başka ruhlar. Bazı durumlarda ruhun geri dönüş nedeni sadece ebeveynle ilgilidir; çocuk kendini onlara adar ve ölüncüye dek onlara yakın olmak ister. Diğer durumlarda ise ebeveyn amaca ulaşmak için sadece bir vesiledir; çocuk evden erken yaşlarda kopar ve kendi işine bakar.

Ruh, doğumdan en erken altı ay önce ya da doğumdan sonra en geç bir ay içinde bedene girmektedir. İkinci durumda, ruh beden üzerinde havada beklerken bedene girip girmeme konusunda bir karara varmaya çalışmaktadır. Kararını verip bedene girdikten sonra ruhla yeni kişilik arasındaki perde kalkar ve çocuğun yeryüzü dosyası açılır (bebeğin ölü doğması, ruhun onu bir araç olarak kullanmayı reddettiği anlamına gelmez. Aslında tersi doğrudur: Kanal ruhtan geri alınmış ve bedenlenme olanağı yitirilmiştir.)

Ana rahmindeki bebeğin bedeni, her bir ebeveyne özgü yaşam güçlerinin karışımından oluşan bir kalıba göre biçim alır. Bu, Öklid'e ait 47. problemin metafizikteki sembolik karşılığıdır. Pisagor Kuramı diye bilinen bu probleme göre, dik üçgende hipotenüsün karesi diğer iki kenarın karelerinin toplamına eşit olmaktadır. Ruh, bedene girdiği andan itibaren beden içinde kendi düzenini kurmakta ve kişilik, yaşama böyle adım atmaktadır.

Kişilik, üç boyutlu bilinci deneyimleyen bireyliğin öne çıkan bölümüdür. Bireyliğin geri kalan bölümleri kişiliğe renk katacak şekilde, ama gölgede kalır. Bu kapsam içine dürtüler, değer biçme, zevkler, hobiler ve adına kabaca "cazibe" dediğimiz, ancak sezgiyle hissedilen şey girer.

Kişilik, bireyliğin üzerinde çalışmak istediği, yeryüzünde üç ya da dört enkarnasyon boyunca

yaşanmış konular kapsamında şekil alır. Bu yaşamları, kişi duygu ve yetenekleriyle yansıtır. Kişiliğin rüya, vizyon ve meditasyonla kendini belli eden, derinlerde ve iyi korunan bilinç durumu ve güneş sisteminde yaşanan diğer bilinç halleri de bütünün parçalarıdır. Zeka, kabaca söylemek gerekirse yıldızlardan gelir. Ruhun zihin gücüdür. Güneş sistemi dışında bulunduğu sırada yaşadığı yaratma deneyimi içinde şartlandırılan zekanın, güneş sistemi içinde geçirdiği son deneyimlerle parlaklığı azalmış ya da çoğalmış olabilir.

Bu nedenle kişilik bireyliğinin sadece bir yönüdür. Yeryüzünde tekrar yaşamak isteyen ruh, kendine ait bir bölümü ifade edecek herhangi bir kişiliği seçebilir. Güneş sisteminde devrini tamamlama aşamasına ulaşan bir ruhun kişiliği, bireyliğinin daha büyük bir bölümünü ifade ettiği için çok yönlüdür. Çünkü her yaşamında daha az karşıt karma oluşacağından daha az dikkat gerekecektir. Sonunda, kişilik bireyliğinin tam ifadesi olacağından döngü tamamlanmış olur.

(Dünya koşullarına boyun eğen birey, duygularına kapılıp aklını terk ederse ve şehvet uğruna duygularını bir kenara atarsa her seferinde daha fazla tek yönlü olacaktır)

Kişiliği etkileyen önceki yaşam süreçleri, kendi kalıplarını yaşama yansıtmaktadır. Bazen bunlar iç içe geçmiş durumdadır; bir deneyim sürecinde çocuğun çevre koşullarını ebeveyn yaratırken, diğer bir deneyimde bu koşullar arkadaşları tarafından yaratılır. Bazen etkiler dönemseldir; bir yaşam sürecinde koşulları aile ve çocukluk çağı belirlerken, orta ve yüksek öğrenim bir diğerini, evlilik üçüncü dönemi ve mesleki yaşam dördüncü dönemi belirler. Genellikle yaşam boyunca birlikte olunan kimseler ve karşılaşılan sorunlar birbirine bağlı ilişkiler içinde ortaya çıkmaktadır. Böylece kişiliğin deneyim çizgisi rasyonel bir gelişim gösterir ve kişi her zaman göğüslemeye hazır olduğu sorunlarla karşılaşır. Yaşam süreci (cesaret verici olduğu kadar engelleyici yönüyle de) sorunları yansıttığı için, çoğu kez tek bir yaşam içinde birden fazla karma yükümlülüğü oluşur ve yaşam başarılı bir şekilde sonuçlanırsa bedenden kurtulma yolunda önemli bir ilerleme sağlanır.

Yaşam sona erince kişilik yok olup gider. Onun özelliklerini birey kendi içine almıştır. Bunlar kayıtlara geçer ve yaşamlar boyu edinilen tüm düşünceler, tüm deneyimler, tüm yenilen, içilen ve hissedilenlerle birlikte bireyliğinin içinde bütünün bir parçası olmaya devam ederler.

Bireyliğinin güneş sisteminde kusursuz bir yaşama ulaşma planı böyle devam edip gider. Bireylik, gelecekte edineceği bir kişiliğin özelliklerini güçlendirmeye yarayacağı için ya da deneme amacıyla bir başka bilinç durumunu da benimseyebilir.

Böylece zaman içinde bireysel sorunlar ve belirli bir grup, ırk ve ulus içinde ortaya çıkan sorunlarla ilgili olarak bunları özgür iradeyle çözünceye dek pek çok çalışma yapılır ve ruhlar başka dünyalara, başka sistemlere, başka evrenlere de giderler. [Arkturus, Güneş Sisteminden ayrılan (Güneş sistemindeki tekamülünü tamamlayan) ruhlar için bir sonraki duraktır ve ruh bir sonraki serüvene başlamadan önce seçimini burada yapar.] Bu husus okumalarda şöyle ifade ediliyor:

"Şunu bilmelisiniz ki yeryüzünde edindiğiniz bu fiziksel yapı esenlik, doğruluk ve gerçeğe kavuşma planının, Yaratıcı Güçlerin ya da Tanrı'nın bir parçasıdır.

Her insan, Tanrı denilen gücün bedeninde bir zerrelerdir.

Her insan, yeryüzünde eylem halindeki Yaratıcı güçlerin bir tezahürüdür. Her insan, kendini ifade etmeye çalışırken bir beden ve zihne sahip olur. Zihin, bedenin ve diğer insanların ona sunduğu şeyleri fark edecek güçtedir; beden ve zihne etki yapan şeyleri de bilir.

Hiçbir ruh maddi aleme tesadüfen gelmez; onu seven Tanrı'nın lütuf ve merhametiyle yaşama başlamaktadır. Dilerse, Yaratıcı Güçlerle birleşmek için onlarla bir olmayı engelleyen hata ve arzular üzerinde çalışabilir.

Ruhun belirli bir yaşam sürecinde ilerleme kaydetmesi ya da geriye düşmesi, benimsediği ideale

ve bu ideali uygulamak suretiyle zihinsel ve maddi ilişkilerinde neler yaptığına bağlıdır.

Yaşam anlamlı bir deneyimdir. Kişinin yaşadığı bu mekan; yeteneklerin, kusurların, güçsüzlük ve erdemlerin kullanıldığı, amaca ulaşmak için ruhun üç boyutlu yaşam alanında kendini ifade etmeye karar verdiği bir alandır.

Şunu bilmelisiniz ki değişmez nitelikte yasalar vardır. Ve sizi çevreleyen evrensel yasalar başlangıçtan beri yürürlüktedir.

Bu nedenle, birini ayıpladığınız taktirde bir gün siz de ayıplanacağınızı bilin. Bağışlamayı bilerseniz, siz de bağışlanırsınız. Kardeşlerinize ne kadar az hizmet ederseniz, Yaradan'a da o kadar az hizmet etmiş olursunuz. Bunlar yasal hükümlerdir; bunlar gerçektir; bunların hiç sonu gelmez. Ve sonucun belirlenmesi size göre yavaş olsa da yasalar değişmez, başka türlü olması da mümkün değildir. Yapılan bir yanlışlığın, bir hatanın, bir başarısızlığın bedeli ödenmelidir. Gökler ve yeryüzü göçüp gitse de Tanrı'nın sözü unutulmaz. O'nun sözü doğru yolu gösterir. Gerçek O'dur, ışık O'dur. Her ruh son zerresine kadar yaptıklarının bedelini ödemek zorundadır.

O'nun emirlerini nasıl yerine getiriyorsunuz?

Güçlü kahramanlık gösterileriyle değil, bilgi ya da güçle değil; bunu ruhun içinde var olan incelikle yapmalısınız: sevgiyle, şefkatle, güçlülere göğüs gererek ve sabırla... Bunları yoldaşlık ilişkiniz içinde biraz burada biraz şurada uygulayarak, Onunla bir olma yolunda ilerlemiş olursunuz. Kendinizi bundan ayrı tutabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Yeryüzünde, göklerde ve cehennemde sizi Tanrı'dan ve kardeşinizin sevgisinden ayrı tutacak hiçbir şey olamaz, kendinizden başka.

Bu nedenle, ayağa kalkın ve eyleme geçin: yaşamınızda kişisel benliği yücelten şeylerden güzellikle ve sabırla uzaklaşmanız gerektiğini bilin. Çünkü, ruhun farkına sabırla varılır; Bireylik O'nun içinde böyle erir; Tanrı ve Mesih'in yönlendirdiği kişilik ancak böyle parıldar. Gördüğünüz gibi kaderinizi değiştirmek kendi elinizdedir; dünyanın kaderi de öyledir...

Meditasyon yaptığınızda, insanlara yol gösterirken ya da kendinizi bir yoldaşa adadığınız zaman ortaya çıkan inanca sıkıca sarılın. Çünkü bir yoldaşa verilen hizmetin karşılığında alınan armağanların ve O'nun adına verilen sözlerin arkasına gizlenen bir kimse, aslında yeryüzü deneyiminde onu korkutmuş olan bir sürü hatayı gizlemeye çalışmaktadır. Önemli olan bilginin kendisi ya da maddi alemde elde edilen başarılar değil, yapıcı güç ve etkilerle yoldaşınızın deneyimine ne kattığınız ve kendi yaşamınızı nasıl değiştirdiğinizdir. Yolunuz O'nun yolu olmalıdır; O, yaşam ve ışıktır. O, Yaratan'dır. Bize tüm iyi ve kusursuz armağanları O vermektedir. İnsanoğlu tohum ekmeyi becerebilir, madde üzerinde ve ruhsal güçlerle ilgili kayda değer bir ilerleme de gösterebilir... Ama bunların getirisi ve elde edilen kazanımlar, yaşamsal bir armağan olan Tanrı tarafından ve O'nun vasıtasıyla gelmelidir. Gerçeklik tohumunu nereye ve nasıl ektiğiniz önemli değildir; ancak ve ancak, alçakgönüllü bir yaklaşımla ve samimi bir amaç taşıyarak ekim yaparsanız mahsul alırsınız. O'nu yücelten bir hedef gütmeli ve buna odaklanmalısınız. Yolunuz bu olmalıdır; izlemeniz gereken anlayış budur.

Bu nedenle, Tanrı'nın yeryüzü oluşumlarını ortaya çıkaran bir kanal olmaya çalışın; çabalarınız, yoldaşınızın yüreği ve zihninde bunu gerçekleştirmeye yönelik olmalıdır. Çünkü, zihin her zaman yapı ustasıdır. Bu nedenle zihninizi öyle yönlendirmeli, bunu yoldaşınıza öyle sunmalı ve amacınıza öyle odaklanmalısınız ki O'nun sözleri karanlıkta kalan, zayıf düşen ve yolda tökezleyen insanları aydınlatabilsin. Bu kimseler bencilliğin derin uykusuna dalmış ve kendilerini zevke kaptırmış olsalar bile yeryüzünde gerçekleştireceğiniz görkemli etkinlikler ve onları uykudan uyandırmak üzere vereceğiniz uğraş için ihtiyaç duyduğunuz güç ve enerji size verilecektir.

Bu nedenle inancınızı koruyun; Çünkü O sizin için hem güç kaynağı, hem de korunaktır; O size yol gösteren büyüğünüzdür. Onda, sizi ve diğerlerini sevindirecek, huzura kavuşturacak ve mutlu edecek çok şey bulursunuz ve tüm korkularınız yok olur. Çünkü O, huzurun ta kendisidir.

İnsanların bildiği huzur ya da mutluluk değildir bu; uyumlu bir tavır içinde, yaşamın bir olduğunu, yani Tanrı'nın kendini yeryüzünde ifade edişini hissetmektir... Zaten O da birdir."

EDGAR CAYCE – Bir Medyumun İnanılmaz Yaşam Öyküsü
Ruh ve Madde Yayınları